22 Νοεμβρίου 2018

Το αστέρι που φώτιζε στον όσιο Ιάκωβο (Τσαλίκη) για να πάει στο Ασκητήριο!

/ Θαυμαστές διηγήσεις

Image not found or type unknown

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), 1921-1991.

Για να ξεπεράσει τους πειρασμούς [ο όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης)] μα και να τιμήσει τον όσιο Δαβίδ [τον Γέροντα, τον εν Ευβοία], αποφάσισε να προσεύχεται τις νύχτες στο Ασκητήριο [του οσίου Δαβίδ], όταν δεν βρέχει πολύ και όταν δεν έχει πολύ χιόνι.

Έκανε λοιπόν Εσπερινό στην Μονή, βράδιασε, αποσύρθηκαν οι άλλοι μοναχοί. Τα κλειδιά τα είχε ο ίδιος. Κανείς δεν επρόκειτο να βγει και κανείς να μπει.

Πήρε το ραβδάκι του, κλείδωσε τις πόρτες της Μονής και βγήκε από τη νότια. Φανάρι-φακό, καθώς έλεγε, δεν είχε τότε... φτώχεια και των γονέων.

Περπάτησε στο μονοπάτι, δίπλα στο αυλάκι με τον νερό. Αγωνίστηκε ν' ανέβει προς την Καστανιά.
Δεν είχε φεγγάρι και δύσκολο να βρει το μονοπάτι. Έπεφτε και σηκωνόταν. Είδε κι έπαθε. Μπήκε καμιά φορά στο μεγάλο δρόμο.

Εδώ εύκολα. Όταν μετά έστριψε δεξιά για το άλλο μονοπάτι, χάθηκε. Δεν ήξερε που πηγαίνει. Μπλέχτηκε σε βάτα, τρυπήθηκε, χτύπησε, χάθηκε στη χαράδρα.
Από χαρακτήρα, καθώς έλεγε, ήτανε δειλός. Και τώρα, μέσα στη νύχτα φοβήθηκε πολύ, πάρα πολύ.

Τότε προσευχήθηκε:
– Θεέ μου, φώτισε μου το δρόμο να φτάσω στο Ασκητήριο.

Και ο προστάτης του Άγιος Δαβίδ τον βοήθησε να φτάσει.

Ο ίδιος διηγόταν τις νυχτερινές αυτές περιπέτειες και συνέχιζε:
– Και ο καλός Θεός άκουσε το αίτημά μου. Από τα πολλά άστρα του ουρανού μού έδωσε και εμένα ένα. Αυτό πήγαινε μπροστά και μου 'φεγγε το δρόμο. Εγώ από πίσω του. Έτσι έφτανα στο Ασκητήριο. Εκεί έκανα την προσευχή μου.
Και πάλι μπροστά ο αστέρας μού φέγγει μέχρι την πόρτα της Μονής. Οι πατέρες εκάθευδον [κοιμόντουσαν] και τίποτα δεν καταλάβαιναν απ' όλα αυτά!

Από το βιβλίο ο «Μακαριστός Ιάκωβος Τσαλίκης», των εκδόσεων Ακρίτας.